

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ СКРИТ ТАЛАНТ

Превод от английски: Емануел Икономов, 1983

chitanka.info

Космодрумът на Мондаран IV беше малък, както можеше да се очаква в един съвсем затънтен свят. Райгър Дейвсън взе единствения си куфар от гишето за багаж и излезе навън в сухия ветровит, горещ следобед. Жаркото слънце от клас „G“ беше високо над главата му, а прашният и мръсен път се виеше от недовършения космодрум към малко сиво село, отдалечено на около хиляда метра.

Никой не беше дошъл да го поздрави.

„Посрещането не е кой знае какво“ — помисли си Дейвсън и тръгна по мръсния път надолу към селото, което щеше да бъде негов дом през следващите пет години — ако оживееше.

Не бе направил и пет-шест крачки, когато усети някой зад себе си, обърна се и видя едно малко, силно загоряло момче, което тичаше по пътя. То бе на около единадесет години и носеше само чифт златисти бански гащета. Изглежда бързаше много.

— Хей, малкият! — извика Дейвсън.

Момчето го погледна въпросително, забави ход и спря, задъхвайки се леко.

— Сега ли пристигате? Видях, че корабът кацна преди малко.

Дейвсън кимна.

— Току-що пристигнах. Закъде бързаш?

— Магьосникът. Днес следобед ще му видят сметката. Аз не искам да пропусна това. Хайде да побързаме.

Дейвсън замръзна на мястото си.

— Какво?

— Ще изгорят магьосника — каза момчето, изговаряйки думите ясно, както би говорило на някой недоразвит или на много малко дете. — Да побързаме, ако искате да пристигнем там навреме, но не ме карайте да го пропусна.

Дейвсън вдигна куфара си и закрачи бързо наравно с момчето, което го подканяше нетърпеливо. Облаци от прах се вдигнаха от пътя и се завъртяха около тях.

Изгаряне на вещици, а? Той потръпна въпреки волята си и се учуди дали Гилдата на Есперите не го бе изпратила на смърт.

Гилдата на Есперите действуваше тихо, но ефикасно. Те бяха намерили Дейвсън, бяха го обучили, бяха развили огромния му потенциал от телекинетична сила. И те го бяха изпратили в крайните светове да се научи как да не я използва.

Лойд Кечни, учителят на Дейвсън, му обясни това. Кечни беше жилав, светлоок мъж с орлов нос и вежди на горила. Той бе работил с Дейвсън осем години.

— Ти си изключително добър телекинетик — му каза Кечни. — Гилдата не може да направи нищо повече за тебе. И само след няколко години ще си готов за пълно разтоварване.

— Няколко години? Но аз мислех...

— Ти си най-добрият тк, когото съм виждал — каза Кечни. — Ти си толкова добър, че сега ти е като втора природа да използваш силата си. Ти не знаеш как да я скриеш. Някой ден ще съжеляваш за това. Не си се научил да я сдържаш. — Кечни се облегна върху бюрото си. — Рай, ние решихме да те оставим или да потънеш, или да изплуваш — и ти не си първият, с когото постъпваме така. Изпращаме те в свят, който не познава пси, един от тези, на които силите не са били развити. Ти ще бъдеш принуден да криеш твоето пси или иначе ще бъдеш убит като магьосник или нещо подобно.

— Не мога ли да остана на Земята и да се уча? — попита Дейвсън с надежда.

— Хм. Много е лесно да се справиш тук. В крайните светове ще се сблъскаш с положение, в което ще избираш между всичко или нищо. Точно там отиваш.

Дейвсън замина със следващия кораб. И сега, на Мондаран IV, той щеше да се учи — или иначе...

— Откъде идвате? — попита момчето след няколко минути мълчание. — Колонист ли ще ставате тук?

— За известно време — каза Дейвсън. — Аз съм от Дараяк III. — Той не искаше да загатне с нищо за земния си произход. Дараяк III беше известен свят, където нямаше пси. Можеше да му струва живота, ако заподозряха, че е еспер.

— Дараяк III? — каза момчето. — Хубав свят ли е?

— Не особено — отговори Дейвсън. — Много вали.

Внезапно блясък от ярък огън се издигна от селото пред тях, осветявайки като мълния следобедното небе.

— О, по дяволите! — каза момчето разочаровано. — Това са пламъците. Въпреки всичко пропуснах представлението. Трябваше да тръгна по-рано.

— Твърде късно, а? — Дейвсън се почувствува малко по-облекчен и облиза сухите си устни. — Предполагам, че сме изпуснали цялата забава.

— Това е наистина възбуждащо — каза момчето въодушевено. — Особено когато магьосниците са добри и правят номера, преди да успеят да ги изгорят. Ще можете да видите нещата, на които са способни, само веднъж да ги вържем на кладата.

„Мога да си представя“ — помисли си Дейвсън мрачно, но не каза нищо.

Продължиха да вървят с по-бавна крачка вече и селото изглеждаше близко. Той виждаше крайните постройките и можеше съвсем ясно да различи хората, които се движеха из улиците. Над главата му слънцето силно препичаше.

Една влачеща се дрипава фигура се появи и дойде при тях, когато отминаха последната извивка на пътя.

— Здравей, Дъм Джо!^[1] — каза бодро момчето, когато фигурата се приближи.

Новодошлият изръмжа нещо и продължи. Беше висок и изглеждаше мършав, с мръсна покарала брада, защити отвън мокасини и смачкана кожена риза. Спря се, когато минаваше покрай Дейвсън, погледна го право в лицето и се усмихна, разкривайки пожълтелите си зъби.

— Ще дадеш ли някой петак, приятел? — попита Дъм Джо с дълбок тътнещ глас. — Нещо за бедняка?

Дейвсън бръкна в джоба си и извади дребна монета. Момчето го изгледа неодобрително, но той пусна монетата в чакащата длан на просяка.

— Всичко най-хубаво — каза просякът и се помъкна нататък. След няколко крачки се обърна и добави: — Жалко, че изпуснахте изгарянето, г'сине. Беше наистина хубаво.

Те продължиха към града. Дейвсън видя, че той представляваше разпръсната група от двуетажни колиби и сглобями къщи, явно нахвърляни свободно около централен площад, по средата на който както забеляза Дейвсън, се намираше як стоманен стълб с нещо неприятно тлеещо в основата му. Той потрепери и погледна встрани.

— Какво има, г'сине? — попита момчето подигравателно. — На Дараяк III не изгарят ли вещици?

— Не много често — каза Дейвсън. Усети, че пръстите му треперят и се помъчи да си възвърне контрола върху тях.

Мислеше си за Кечни, на когото сигурно му е добре на Земята. Докато той самият беше тук, на този приличащ на мухлясала прашна дупка свят, обречен да прекара в безделие следващите пет години в някое забутано село. Това беше като осъждана на затвор.

Не, дори по-лошо. В затвора човек няма никакви грижи. Само отбива дневната си норма и му дават три пъти ядене и място за спане. Няма агонии.

Тук беше различно. Дейвсън едва се въздържа да не изругае. Трябваше постоянно да е нащрек, да подтиска своето пси, да крие силата си — или щеше да се гърчи завързан за тази стоманена бесилка на централния площад, осигурявайки сутрешно забавление за населението, преди да го погълнат пламъците. Тогава Дейвсън се усмихна. „Кечни знае какво прави — реши той въпреки нежеланието си. — Ако оживея тук, ще бъда годен за всичко, което могат да ми възложат.“

Разкърши рамене, наложи си да се усмихне и се насочи напред към града.

Висок мъж с набръчкано от времето лице с цвят на терпентин се приближи, като кимна любезно.

— Здравей, чужденецо! Казвам се Домарк — аз съм кметът. Вие ли сте новодошлият?

Дейвсън кимна.

— Току-що пристигам от Дараяк III. Мисля да опитам щастието си тук.

— Добре дошли, приятелю — каза Домарк. — Жалко, че изпуснахте нашето малко представление. Вероятно от космодрума сте видели пламъците.

— Съжалявам, но го изпуснах — насили се да каже Дейвсън. — Имате ли много неприятности с вещици тук?

Лицето на Домарк потъмня.

— Малко — каза той. — Не много. Но от време на време се намира по някой младеж, който прави различни фантастични фокуси. Ние сме достатъчно експедитивни да ги изпратим при господаря им веднага, щом ги хванем. Тук такива не искаме, братко.

— Естествено — промълви Дейвсън. — От хората не се очаква да вършат подобни неща.

— Не, разбира се — продължи кметът. — Ние ги хващаме точно, когато го правят. Имаше един, дошъл миналата година от Ланаргон Седем, който си намери работа тук като пчелар. Хубаво момче — младо, умно. Заглеждаше се по дъщеря ми. Всички го харесвахме. Изобщо не предполагахме, че не е бил наред.

— Магьосник, а?

— Да — каза Домарк. — Рой от пчелите му подивя и се разпадна. Те тръгнаха след него и започнаха да го жият. Другото, което помним е, че той ги гледаше някак си весело и огън започна да излиза от пръстите му. — Домарк поклати глава при спомена. — Изгори всичките пчели, овъгли ги. Дори не се опита да ни спре, когато го обесихме.

— Обесихте го? Как така не го изгорихте? — попита Дейвсън с болезнено любопитство.

Домарк сви рамене.

— Не бихме могли... На тези, които са в съюз с огъня, не им става нищо, когато ги горим. Затова ги бесим на стълба.

„Едно от момчетата на Кечни, вероятно — помисли си Дейвсън. — Пиротик, който е бил изпратен тук да се научи как да контролира силата си. Не е бил научил достатъчно.“

Захапа за секунда долната си устна и каза:

— Предполагам, че е време да помисля за себе си. Към кого да се обърна тук, за да си намеря някоя стая в града?

Намериха му стая при едно семейство, Райнхарт, в малка ферма на около десет минути път от центъра на селото. Имаше оставена бележка, че търсят наемни работници.

Той отиде още същия следобед, без да разопакова скромното си имущество, и окачи сакото си в тясната стая, която му предоставиха. После слезе долу да се види с хазяите си.

Семейството се състоеше от петима. Райнхарт беше оплешивял мъж на около петдесет и пет, с тъмна кожа от дългите часове тежък труд под изгарящото слънце, с грамадна челюст и весел вид. Съпругата му Ма беше чудесна жена със смешна старомодна престилка. Гласът ѝ имаше леко мъжки тембър. Тя умееше да създава атмосфера на непринуденост и селски уют. „Подобно нещо — помисли си Дейвсън — отдавна е изчезнало на такава цивилизована планета като Земята.“

Имаха три деца — Джени, девойка на осемнадесет години с дълги крака и пълно тяло, Бо, намусен мускулист седемнадесетгодишен младеж и Бъстър; бузест хлапак на единадесет. „Имат вид на щастливо семейство“ — помисли Дейвсън.

Излезе от стаята си, като мъчително отвори и затвори с ръка вратата, и заслиза леко по стъпалата. На четвъртото се подхлъзна, залитна и се телепортира, за да се задържи на краката си. Възвърна си равновесието, изправи се и едва тогава осъзна какво бе направил. Спря се и усети студени капки пот да се стичат по челото му.

Никой не го бе видял. Никой — *този* път.

А кой знае колко подхлъзвания ще има още?

Разтовари нервната си система от шока, почака за момент, докато се успокои и едва тогава продължи надолу по стълбата и влезе във всекидневната. Семейство Райнхарт вече се бяха събрали.

Джени се появи на вратата и погледна Дейвсън.

— Вечерята е готова — каза тя.

Дейвсън седна на мястото си. Райнхарт изрече кратка, но гореща молитва, в която спомена и новата работна ръка, появила се сред тях. След това влезе Джени с поднос със супа, от който излизаше пара.

— Яденето е горещо — каза тя.

Бо и Бъстър се отдръпнаха, за да може да сервира. Тя отпусна надолу подноса и — и тогава се случи... Дейвсън отлично видя всичко и от напрежение ухапа устната си.

Една от горещите купи със супа започна да се плъзва към края на подноса. Той гледаше като на забавен кадър как тя се наклони през края на подноса и изля парещото си съдържание върху голата му дясна ръка.

Сълзи от болка се появиха в очите му и той не знаеше кое го засегна повече: болката от изгореното или истинският шок, който получи, когато трябваше да си наложи да не телепортира супата по средата на стаята.

Ухапа още по-силно устната си и остана неподвижен, треперейки от усилието, което му струваше задръжката.

Джени остави подноса и се засуети загрижено около него.

— Ой, Рай, аз не исках! За бога, изгорих ли те?

— Жив съм — каза той. — Не се безпокой.

Отблъсна супата от ръба на масата, чувствавайки как болката бавно намалява.

„Кечни, Кечни, не си ме изпратил на пикник!“

* * *

Райнхарт му даде работа на полето.

Основната култура на Мондаран IV беше нещо, което наричаха „дълъг фасул“ — зеленчук със семенник като чушка, който всички ядяха в големи количества, чукан като жито или използван за още дузина цели. Беше грапаво, жилаво растение, което даваше три реколти в годината при постоянната горещина на Мондаран IV.

Райнхарт имаше малка ферма, около десетина акра, разпростряла се върху полегат хълм, от който се виждаше блатист плувен басейн. Тъкмо беше време за втората жътва през годината и това означаваше трудна работа, защото трябваше да се белят ципите на извитите чушки, които съдържаха зърната на фасула.

— Огъваш го така надолу и го откъсваш — каза Райнхарт, като показваше на Дейвсън. — След това се извиваш и пускаш чушката в кошницата зад тебе.

Райнхарт нахлузи ремъците на раменете на Дейвсън, после сложи своите и заедно тръгнаха през полето. Над тях слънцето стоеше високо. „Тук като че ли винаги е пладне“ — помисли си Дейвсън, когато започна да се изпотява.

Червенокрили мухи бръмчаха около дебелиите стебла на боровите растения. Влачейки кошницата след себе си, Дейвсън напредваше през полето, като се стараеше да не изостава от Райнхарт. Старият човек беше вече на десет стъпки пред него в съседната бразда; пристъпяше, навеждаше се, късаше и оставяше чушката в кошницата с плавни движения.

Работата беше тежка. Дейвсън усети, че ръцете му започват да почервяват от допира с грапавата като шкурка повърхност на листата, а гърбът му да го наболява от непривичното навеждане. Надолу, нагоре, извивка. Надолу, нагоре, извивка.

Стисна зъбите си и си наложи да не спира. Ръцете му трепереха от умора. Пот се лееше от челото му и се стичаше под яката му. Дрехите му бяха целите прогизнали.

Най-после Дейвсън достигна до края на браздата и вдигна очи. Райнхарт го чакаше, скръстил ръце. Подхилваше се и изглеждаше толкова свеж, сякаш не бе работил.

— Тежка работа, а, Рай?

Прекалено задъхан, за да може да каже нещо, Дейвсън само кимна.

— Не падай духом. След две седмици ще свикнеш. Знам как вие, гражданите, се чувствувате отначало.

Дейвсън избърса челото си и каза:

— Не бих си и помислил, че най-обикновено бране може да бъде толкова тежко.

— Работата е тежка — не споря — каза Райнхарт. После потупа Дейвсън приятелски по гърба: — Ще свикнеш с нея. Ела в къщата и ще ти дам малко бира.

На следващия ден Дейвсън започна като основен берач. Беше горещо, както обещавахе да бъде и през останалите дни.

Цялото семейство беше с него — двамата възрастни Райнхарт, Джени, Бо и Бъстър. Всеки си имаше собствен хамут с кошница зад себе си, в която да пуска чушките.

— Ще започнем от източния край — каза Райнхарт и без понататъшен коментар цялата група го последва надолу. Всеки взе по бразда. Отляво на Дейвсън се падна Джени, а отдясно — Бо. Понататък, в полето, можеше да се види как Дърк Райнхарт вече смело си пробива път през гъсто струпаните редове от растения. Имаше вид на двукрака беряща машина. Вгледа се за момент в леките движения на стария човек и тогава, осъзнал, че Джени и Бо са го изпреварили вече с няколко крачки, се включи в работата.

Сутрешното слънце все още се качваше по небето и денят не бе достигнал максималната си горещина, но Дейвсън започна да се задъхва след първите няколко навеждания. Спря се да избърше с ръкав челото си и чу лек подигравателен смях отпреде си.

Изчерви се и погледна напред. Видя Джени, която си почиваше в браздата и му се присмиваше. Беше в същата поза, която баща ѝ бе заел предния ден, и това го раздразни. Без да каже нещо, той наведе глава и продължи да бере.

Един от мускулите в основата на дясната му ръка започна да се оплаква. Причината беше, че протягането назад и пускането на

откъснатата чушка в кошницата обтягаха мускули, които по-рано никога не са били натоварвани.

Подигравателните думи на Кечни изплуваха отново в съзнанието му: „Не бих желал мускулите ти да атрофират, синко.“

Тези думи бяха казани леко, на шега, но сега Дейвсън осъзна, че те носеха в себе си голяма доза истина.

Той се бе осланиял изключително на своето пси за всекидневната работа в живота и се гордееше с майсторството си. За дреболии като отваряне на врата, обуване на чорапи, местене на мебели — той използваше телепортация. Защо да не използва силата си, след като я владее до съвършенство.

А отговорът бе, че той не я владееше до съвършенство — все още. Съвършенството е нещо повече от абсолютен контрол върху обектите: то включва в себе си и умереност — да знаеш кога да използваш своето пси и кога не.

Нещо, което на Земята нямаше значение. Там той бе използвал силата си почти безразборно. А тук не смееше — и болките в мускулите му напомняха за предишното бездействие. Кечни, разбира се, знаеше какво прави.

Най-после Дейвсън и Бъстър стигнаха края на браздата в луда надпревара за предпоследното място, при което Бъстър дори не изглеждаше задъхан. На Дейвсън му се стори, че Райнхарт го гледа с неодобрение, като че ли бе разочарован от него. Но не беше съвсем сигурен. Лицето на Джени определено излъчваше презрение.

Дейвсън отмести поглед към Райнхарт, който изпразваше кошницата си в един камион, по средата на полето.

— Изсипете фасула тук, преди да тръгнем отново — каза той.

Полето като че ли нямаше край. Дейвсън вдигна кошницата си с изтръпнали пръсти и се вгледа в сивозелените чушки, които падаха на дъното на камиона. После намести отново хамута си, сега, когато тежестта не го притискаше, чувствуваше странна лекота.

Когато се насочиха към следващата група бразди, в съзнанието му се появи плаха мисъл: „Колко по-лесно би било да се телепортират чушките в кошниците. И няма да има нужда да се навеждам повече, да се извивам, да имам усещането, че ръцете ми всеки момент могат да се откъснат.“

Да, но... Достатъчно бе Джени или Бо, или някой от другите да се обърне и да види как чушките на фасула мистериозно летят към кошницата на Дейвсън — щеше да бъде изгорен преди свечеряване.

„Дяволите да те вземат, Кечни!“ — разяри се той и избърса потеклата струя пот от челото си.

* * *

А изкушението ставаше все по-силно...

Бе на почти цяла бразда зад останалите и се ненавиждаше. А слабото му, нетренирано и неатлетично тяло ужасно го болеше.

Притежаваше силата и не я използваше. Сдържаше я в себе си и това го измъчваше. Беше както с парещата супа преди; не знаеше дали го болеше повече, като се навежда и опъва всеки път вцепенената си ръка назад в изнурителната жега, или като затваря в себе си псито, докато изглеждаше, че мозъкът му вече ще се пръсне.

Дейвсън се принуди да се съсредоточи върху това, което вършеше, принуди се да забрави силата. „Такъв е учебният процес — каза си той кисело. — Така се напредва. Кечни знае какво прави.“

Достигнаха до края на браздата и през гъстата мъгла на умората той чу Райнхарт да казва:

— О'кей, нека да спрем за малко. Наистина стана прекалено горещо да се работи.

Фермерът отметна хамута си, хвърли го там, докъдето беше стигнал, и се отправи към къщата. С няма въздишка на облекчение Дейвсън се освободи от кожените каиши и се изправи.

Вървеше през полето, когато забеляза появата на Джени до себе си.

— Изглеждаш доста уморен, Рай — каза тя.

— Така е. Предполагам, че е необходимо известно време, за да свикна с този вид работа.

— Аз също мисля така — продължи момичето. Протегна ръка и отлепи засъхнала буца мръсотия. — Ще се закалиш. Или ще отпаднеш. Последния наемен работник, който имахме, го отстранихме. Но ти изглеждаш по-добре от него.

— Надявам се, че наистина е така — каза той, чудейки се кой е бил последният работник и каква сила е криел в себе си. За някои това не би било толкова зле. Преког не би имал нужда от тренировъчна сесия като тази, но преког се пада по един на квадрилион. Телепатите също не са задължени, тъй като щом някой от този вид притежава вече тп, съзнанието му е под такова високо напрежение, че подобна тренировка в детска градина е излишна.

Само популярните разновидности на есперите се нуждаеха от пътувания из лишените от пси светове, помисли си Дейвсън. Телекинезици и пиротици, и други, чиито обикновени, неспециализирани сили ги приспиваха в измамна сигурност.

Нова мисъл изплува в съзнанието на Дейвсън, докато пресичаше полето с Джени.

А какво ставаше с нормален еспер? Можеше ли той да държи силата си затворена по този начин пет години? Той чувствуваше вече напрежението и това беше само след два дена.

Само след два дена, помисли си Дейвсън. Той беше крил псито си само през това време. Тогава се спря да пресметне колко дена имаше в пет години и започна да се задъхва отново.

* * *

Още два дена на полето го закалиха дотолкова, че не чувствуваше повече всяка серия като кошмар. Тялото му беше здраво и мускулите му свикваха без особен протест с новия си режим. Можеше сега да изработва своя дял на полето и усещаше благотворното разширение на мускулите и увеличаването на издръжливостта си, развиването на физическата си сила, което някак си страшно му харесваше.

— Погледнете го как яде — забеляза на една вечеря Ма Райнхарт. — Той поглъща всичко така, като че ли това е последното ядене, което ще види.

Дейвсън се ухили и налапа друга хапка. Наистина той ядеше както никога преди не бе ял. Целият му живот на Земята изглеждаше странно блед и монашески в сравнение с тази полска работа на Мондаран IV. Сега тялото му се закръгляше в добра форма.

Но това, което ставаше със съзнанието му, започваше да го безпокои.

Той държеше добре тк под контрол, както си мислеше, въпреки явно постоянното изкушение да го използва. Това го измъчваше, обаче той се приспособяваше да живее, без да вкарва в употреба паранормалните си сили, но развитието беше назад.

Рано на петата сутрин от престоя му на Мондаран IV той се събуди внезапно, седнал в леглото и оглеждащ се наоколо. Мозъкът му като че ли беше в огън: затвори очите си, дръпна чаршафите и изскочи от леглото.

Остана така неразположен за секунда-две, чудейки се какво беше станало с него, като слушаше биенето на сърцето си. После се съвзе, намери панталоните си прострени на стола и ги нахлузи. Отиде до прозореца и погледна навън.

Имаше още много време до разсъмване. Слънцето все още не блестеше на хоризонта и високо горе двете луни-близначки се движеха като на парад по небето. Те хвърляха мъждукаща студена светлина върху полята. Навън бе ужасно тихо.

Дейвсън знаеше какво се бе случило. Това бе реакцията на измъченото му, подтискано съзнание, което го извади от съня му, за да изпищи в протест срещу начина, по който се отнасяха с него. Не можеше просто да престане да телепортира току-така, изведнъж. Трябваше да го постигне постепенно. „Именно — помисли си Дейвсън, — постепенно.“

Слезе долу по стъпалата, сдържайки дишането си всеки път, когато някое изскърцваше, и излезе от къщата през задната врата. Затича се леко по земята към малката плевня, която се намираще на края на полето и беше пълна догоре с набрани бобени чушки.

Бързо, в тишината преди разсъмване, той се изкачи по стълбата в плевнята. Топлата, лека миризма на мухъл на купчините чушки го връхлетя. Пусна се от стълбата и потъна до колене в чушките.

После внимателно вкара в употреба своята тк-сила. Вълна на облекчение го заля, когато го правеше. Протегна се и повдигна самотна чушка, подхвърли я на няколко фута във въздуха и я остави да падне. После друга, после две едновременно. Продължи почти петнадесетина минути. Наслаждаваше се, когато използваше силата си, подхвърляйки весело чушките.

* * *

Въпреки това нещо го обезпокои. Изглеждаше, че му липсва предишната ловкост. Сега му беше необходимо определено усилие в телекинезата и усети лека умора след известно време. Това не му се бе случвало никога по-рано.

Зловеща мисъл го сряза: предположи, че въздържанието ще навреди на способността му. Предположи, че цели пет години въздържане, стига да може да издържи толкова дълго, ще се лиши от силата си завинаги.

Това не изглеждаше да е правилно. Все пак други бяха изживели тази пет години на заточение и се бяха завърнали със същите възможности. Те са бяха въздържали — или не? Били ли са принудени в подобни ситуации да стават в ранните часове и да се крият зад нечий хамбар, за да телепортират или да палят огньовете си.

Дейвсън не можеше да си отговори. Ядосано той подхвърли още няколко чушки във въздуха и тогава, чувствувайки се освежен, изскочи от прозореца и слезе по стълбата.

Бъстър Райнхарт стоеше долу и го гледаше любопитно.

Вдъхна рязко и продължи да слиза.

— Хей — каза Бъстър. — Какво правиш тук, Рай? Защо не спиш?

— Аз мога да те попитам същото — каза Дейвсън, решил да излъже нещо.

Ръцете му трепереха. Ами ако Бъстър го бе шпионирал, гледайки го как използва силата си? Ще вземат ли сериозно думите на малко момче? Вероятно биха го направили на лишен от пси свят, истеричен на тема магьосници.

— Защо не си в леглото, Бъстър? Майка ти ще те накаже, ако разбере, че си станал и се разхождаш тук по това време.

— Няма да го направи — каза момчето и извади кутийка, която беше натъпкана с мазни бледи червеи. — Събирах стръв за риба. Само по това време може да ги изкопаем, посред нощ, когато светят луните. — Той се ухили доверчиво на Дейвсън: — А ти какво ще кажеш?

— Не можех да спя. Излязох да се поразходя — каза Дейвсън нервно, раздражен от необходимостта да се защитава от това хлапе. — Това е всичко.

— Както си мислех. Не можеш да спиш, а? — попита Бъстър. —
Знам какво ти има, Рай. Излязъл си да помечтаеш заради сестра ми. Тя
те е подлудила дотолкова, че не можеш да спиш. Така ли е?

Дейвсън кимна веднага.

— Но не ѝ казвай, нали няма да ѝ кажеш?

Бръкна в джоба си, извади малка монета и я пъкна в ръката на
момчето. Моментално късите пръстчета се затвориха около нея и
монетата изчезна.

— Не искам тя да знае как се чувствавам, докато не mine
известно време, откакто съм тук — каза Дейвсън.

— Ще мълча — отвърна момчето. Очите му блестяха на
светлината на двете луни. Сграбчи по-здраво кутията с червеите. Сега
притежаваше ценна тайна и това го възбуждаше.

Дейвсън се обърна и се запъти към къщата, усмихвайки се
кисело. Примката се затягаше, помисли си той. Беше в такова
положение, че трябваше да измисля въображаеми романи с дългокраки
селски момичета, за да спасява кожата си.

Този път му провървя. Но не можеше да рискува да се измъкне
така втори път. Личните му занимания в плевнята трябваше да
престанат. Нуждаеше се да си намери друго убежище.

Когато най-сетне се разсъмна, Дейвсън слезе да поговори с
Райнхарт.

— Можете ли да ме освободите за днес, сър? Бих искал да имам
малко свободно време, ако всичко при вас е наред.

Фермерът се намръщи и се почеса зад едното ухо.

— Свободно време? По жътва? Наистина ли е необходимо,
младежо? Бихме искали да оберем всичко, преди да mine сезонът.
Знаеш, че съвсем скоро ще настъпи отново време за сеитба.

— Знам — каза Дейвсън. — Но все пак искам да бъда свободен
тази сутрин. Имам нужда да обмисля някои неща.

— О'кей, Рай. Аз не съм робовладелец. Вземи си сутринта, щом
искаш. Можеш да я наваксаш в неделя.

Горещината едва започваше, когато той тръгна от фермата на
Райнхарт надолу към блатистия басейн на другия край на земите му.
Заобиколи го и се насочи към гъстата гора, която ги отделяше от земите
на богатия лорд Габриелсън.

Тръгна напосоки из гората, в която беше приятно студено. Дебелите стволоче с червени кори на дърветата стояха безредно и нагъсто, така че гората приличаше на девствена. Почвата беше тъмна и изглеждаше плодородна и изобилието на дива растителност се разстиляше тежко върху земята. Отгоре се чуваше чуруликането на пъстроцветните птици и от време на време любопитно същество с криле като на прилеп прехвърчаше от клон на клон по гигантските дървета.

Дейвсън знаеше защо беше на Мондаран IV: да се научи на умереност. Да се научи да си служи със силата си. Повечето от това беше ясно. Но как щеше да преживее?

Религиозното настроение тук беше едно от ревниво правоверните, както изглеждаше, и моралният кодекс не разрешаваше никакви отклоняващи се способности. Пси означаваше магьосническа сила — общоприето понятие из тези забутани, лишени от пси светове. Фермерите тук имаха слаб контакт с по-цивилизованите планети, от които бяха произлезли преди десет или двадесет века, и някак си бяха постигнали положение на културно равновесие, което не оставяше никакво място за пси.

Това означаваше, че Дейвсън трябваше да подтиска силата си. Само че той не можеше да я подтиска. Пет дена на забележителен самоконтрол и той беше наполовина загубил ума си от напругане. А какво щеше да стане, ако попаднеш в ситуация, когато *трябва* да използва своето пси или да бъде убит? Например, ако дърветата отгоре падат точно върху него. Можеше да ги отстрани, но какво ще предизвика това, ако някой го наблюдаваше отблизо, някой, който можеше да извика: „Магьосник!“

Все пак хората бяха идвали на Мондаран IV и се бяха завърнали, бяха оживели. Значи те бяха намерили решение. Дейвсън навлизаше навътре в гората, опитвайки се да подреди правилно мислите си.

Погледна напред. Криволичеща река се промъкваше меко между дърветата. И както му се стори, син извиващ се дим се издигаше над храстите точно отпред. Някой беше запалил огън тук?

Внимателно той се промъкна на пръсти напред, проклинайки всеки път, когато кракът му настъпваше някоя клонка. След няколко напругнати момента той се извърна на завоя на пътеката и откри откъде идваше огънят.

Клекнал на брега на реката, с тиган в ръка стоеше Дъм Джо — просякът, когото Дейвсън беше срещнал по пътя от космодрума. Беше облечен с парцаливия си кожен екип и изглеждаше, че си пече две риби на малък огън.

Усмивайки се с облекчение, Дейвсън се приближи. Тогава усмивката му се изпари и той застана с отворена от учудване уста.

Наистина Дъм Джо си печеше риба. Но нямаше огън, с изключение на излъчването, което като че ли излизаше от пръстите му.

Дъм Джо беше пиротик.

* * *

Дейвсън се закова на полукрачка, вкаменен от учудване. Дъм Джо, този кирлив незнаещ полуумен просяк, небрежно беше клекнал в уединение всред гората и си готвеше псионично две рибки за закуска.

Малко по-нататък Дейвсън видя грубо построена колиба, която явно служеше за дом на Дъм Джо.

Отговорът на всички въпроси мина за миг през мислите му и той го разбра отлично.

Беше невъзможно да си с пси-сила в обществото на Мондаран и да се преживеят целите пет години. Твърде тежко беше да се предпази човек от неволна употреба на силата, и напрежението беше твърде голямо за повечето хора, за да могат да го издържат.

Но някой можеше да живее самостоятелно, извън обществото — като скитник, може би, който си пържи риба в гората, и никой няма да забележи, никой няма да бъде там да види случайното му използване на псито. Разбира се, че не!

Дейвсън пристъпи още крачка напред и понечи да каже нещо на Дъм Джо. Но Дъм Джо вдигна очи още при звука на стъпката. Видя Дейвсън да стои на десетина крачки, стрелна го ядосано и пусна тигана с рибата да падне. Посегна надолу към бедрото си, извади ловджийски нож с огледална повърхност и без най-малко колебание го метна със свистене право към Дейвсън.

За светкавично краткия миг, след като ножът излетя от ръката на Дъм Джо, една мисъл профуча през съзнанието на Дейвсън. Дъм Джо трябва да е човек от Земята като него самия, който караше петгодишния си престой на Мондаран. И затова не беше необходимо да крие собствената си пси-сила от просяка, не беше необходимо да допуска острието да го удари...

Дейвсън отклони ножа настрана и го накара да се забие до дръжката в меката почва до крака му. Наведе се, взе го и погледна Дъм Джо.

— Ти... го телепортира встрани — каза просякът все още невярващ. — Значи не си шпионин!

Дейвсън се усмихна.

— Не, аз съм тк. А ти си пиротик!

Бавна усмивка се появи на брадясалото лице на Дъм Джо. Отиде до Дейвсън и му взе ръката.

— Ти си от Земята. Наистина от Земята — каза той ликуващо, на един дъх.

Дейвсън кимна.

— Ти също?

— Да — потвърди Дъм Джо. — Тук съм от три години и ти си първият, с когото се осмелих да говоря. Всички останали, които съм виждал, бяха изгорени.

— Всичките? — попита Дейвсън.

— Нямах предвид това — каза Дъм Джо. — В действителност рядко някой бива изгорен. Гилдата не губи толкова хора, както можеш да си помислиш. Не се осмелявах да се приближа до тези, за които не бях сигурен. Ти си първият — и ти ме видя пръв. Не трябваше да бъда толкова небрежен, но никой освен мене не идва по този път.

— Или друг луд от Земята.

Не смееше да отдели много време на Дъм Джо, чието истинско име, както разбра, беше Джоуизф Фланагън, родом от Земята.

В бързия им разговор в гората Фланагън му обясни цялата работа. Развитието беше съвсем логично. Явно много от хората, изпратени от Земята на такива планети, приемаха ролята на скитници и се движеха с влачеща се походка и блуждаещи очи от село в село, не оставаха никъде за по-дълго и никога не използват ръцете си за друго, освен за силата, която притежаваха.

Винаги можеха да отидат в гората и да си служат със силата само пред себе си, да се освободят от напрежението да се въздържат. Това беше без значение. Никой не ги наблюдаваше, никой не предполагаше, че са магьосници. Камуфлажът беше отличен.

— По-добре да си вървим — каза Фланагън. — Не е сигурно дори така. А аз искам да изкарам последните си две години. О, ще бъде хубаво да мога да се къпя отново редовно!

Дейвсън се усмихна:

— Наистина добре си се маскирал.

— Това е най-лесното — продължи Фланагън. — Не можеш вечно да си блъскаш главата в стената. Аз се опитах да живея в селото, както ти го правиш. Почти откачих за месец, може би дори за по-малко. Не можеш да слезеш на тяхното стъпало и да се надяваш да преживееш. Трябва да бъдеш на по-ниско от тях, където няма да очакват да открият магьосници. Тогава ще те оставят на спокойствие.

Дейвсън кимна в знак на съгласие.

— Това е разумно.

— Трябва да си вървя сега — каза Фланагън.

Отпусна мускулите си, прие отново кривата походка и чертите на Дъм Джо, и без да се сбогува, започна да се промъква с усилие навътре в гората. Дейвсън остана на място още малко, докато го наблюдаваше, после се обърна и тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл.

Сега знаеше отговора, помисли си той.

Но когато излезе от гората и усети как печеше обедното слънце, не беше толкова сигурен. Кечни му беше казал веднъж: „Не бягай!“ Не му беше обяснил по-точно, но сега Дейвсън знаеше какво бе имал в предвид.

Дъм Джо Фланагън щеше да изкара петте години с минимално усилие и когато се завърнеше, щеше да получи свидетелство и да стане член на Гилдата. Но той наистина ли беше изпълнил задачата си докрай? Не съвсем, си каза Дейвсън. Нямаше да може да се крие като просяк винаги. Някога, някъде, щеше да му се наложи да действа като член на обществото и тогава петте години тътрене на Фланагън щяха малко да му помогнат.

Трябва да има и друг път, помисли си яростно Дейвсън. Друг начин да се изкарат пет години, без да зарови главата си в пясъка като щраус. Някакъв начин, който щеше да го приспособи да се върне в обществото или да живее в някое лишено от пси общество, като все пак държи под здрав контрол пси-силата си.

Вървеше с широка крачка през горещите поля. От разстояние можеше да забележи как Райнхарт привършваха една бразда. Беше пладне и те щяха да преустановят сега работата. Като ги погледна, видя как якият Дърк Райнхарт свърши браздата си и изпразни кошницата си с чушките в чакация камион и преди да се приближи достатъчно, за да ги чува, останалите направиха същото и се спряха, за да се отпуснат след тежката сутрешна работа.

— Хей, вижте кой се връща! — възкликна Джени, когато Дейвсън дойде наблизко. — Почина ли си добре сутринта?

— Обмислих някои много трудни неща, Джени — каза Дейвсън благо. — И ще си отработя своето в неделя, когато ти ще си почиваш. Така ще бъдем наравно.

Старият Райнхарт се приближи, като се усмихваше.

— Обмисли ли всичко, млади човече? Надявам се, че е така, защото ни чака тежка работа следобед.

— Ще работя с вас — каза Дейвсън.

Стисна устните си без да слуша какво казваха, като се чудеше само какъв можеше да бъде другия начин.

— Хей, вижте ме! — извика писклив глас зад гърба му.

— Остави ги обратно! — заповяда строго Дърк Райнхарт. — Слизай оттам, преди да си си счупил врата!

Дейвсън се обърна и видя Бъстър да стои върху кабината на камиона. Беше взел няколко бобени чушки в ръцете си и енергично жонглираше с тях във въздуха.

— Вижте ме! — извика той отново, явно горд от собствения си талант на фокусник. — Вижте ме как жонглирам!

Секунда по-късно той загуби контрол върху чушките. Те паднаха и се разпиляха по земята. А след малко момчето пищеше от болка, когато ръката на баща му му налагаше сурово наказание.

Дейвсън се изсмя тихо. После по-силно, когато разбра какво се бе случило.

Бе намерил отговора, най-накрая.

В края на седмицата Дейвсън съобщи, че напуска, след като беше работил с особено усърдие на полето. Чувствуваше се малко виновен, че напуска точно преди сезона на сеитбата, тъй като беше харесал семейството на Райнхарт повече, отколкото си мислеше. Но беше необходимо да го изостави и да си замине.

Каза на Дърк Райнхарт, че ще си тръгне, след изтичането на още една седмица, и въпреки че фермерът не беше особено зарадван от новините, не се възпротиви. Когато седмицата мина, Дейвсън напусна, след като събра нещата си в куфара, тръгвайки си пеша.

Трябваше да се отдалечи достатъчно от селото, така че никой да не може да го проследи. Нае един от синовете на съседния фермер да го откара до следващия град, като му даде за това една от останалите му монети. Сгъната на две в задния джоб на панталона му стоеше смачканата пачка банкноти, която представляваше надницата му за престоя при Райнхарт. Не искаше въобще да се докосва до тези пари.

Момчето го закара през равната монотонна мондаранска местност до другия град, който беше малко по-голям от първия, иначе съвсем същият.

— Благодаря — каза просто Дейвсън, слезе от колата и продължи пеш. Влезе в града, който също имаше своя стълб за вещици и затърси

къде можеше да се настани. Трябваше да свърши доста подготвителна работа, преди да бъде готов.

Шест месеца по-късно плакати започнаха да се появяват из цялата околност. Бяха ярки, нарисувани в три цвята, широки и привличащи окото. На тях просто пишеше:

ФОКУСНИКЪТ ИДВА!

Те предизвикаха суетня. Когато Дейвсън влезе в позлатената си украсена кола в първия град по пътя си, на другия край на имението на лорд Габриелсън, цяла тълпа се събра пред него и го предшествуваше надолу по главната улица, викайки и подсвирквайки. Не всеки ден през годината вълшебник идва в селото.

Той премина тържествено след тях по площада, завъртя колата и я спря почти срещу стоманения наказателен стълб. Дръпна ръчната спирачка, свали от колата малката платформа, на която щеше да играе, и блестящ в червено и златно в костюма си с вееща се мантия, той се качи на нея, така че да се вижда от цялата тълпа. Забеляза леко вълнение в знак на очакване, което премина през навалищата при появата му.

Висок хлапак отпред извика:

— Ти ли си фокусникът, въобще каквото си там?

— Аз съм Мариус фокусникът, наистина — каза Дейвсън с гробовен глас.

— Добре, какво точно правите, мистър Мариус? — отвърна хлапакът.

Дейвсън се усмихна. Така беше по-добре, отколкото ако си имаше наемник в тълпата, който да насочва разговора.

— Млади човече, аз изпълнявам номера, които смайват въображението, изумяват съзнанието, надхвърлят реалното — размаха той ръце над главата си с див грандиозен жест. — Мога да извикам духове от голямата дълбочина! — прогърмя той. — Аз знам тайните на живота и смъртта!

— Това го казват всички вълшебници — извика отегчено някой от края на тълпата. — Нека да те видим какво можеш да правиш, преди да трябва да плащаме!

— Добре, невернико! — изрева Дейвсън. Протегна назад ръка, извади две восъчни свещи, драсна клечка кибрит и ги запали. — Наблюдавай как ще боравя с тези свещи — каза той звучно. — Забележи, че ще боравя с горящите пламъци, без да изпитвам най-малкото опарване.

Повдигна свещите, хвърли ги нагоре и започна да ги върти телекинетично, така че когато падаха долу, винаги да хваща незапаления им край. Пожонглира с двете свещи известно време, после извади изотзад трета и я включи във въртенето. Остана така още за малко и тълпата утихна, когато Дейвсън се заизвива наляво-надясно под свещите, показвайки колко много трудности изпитваше. Най-накрая, когато восъкът стана много мек, за да се борави с него лесно, той телепортира долу свещите и ги хвана. После ги изхвърли нагоре. Тълпата отговори с дрънчене на монети.

— Благодаря, благодаря! — каза той.

Извади кутия, пълна с цветни топки, и без въведение започна да жонглира с тях. След няколко секунди вече пет от тях летяха едновременно — в действителност управлявани с тк, докато той движеше ръцете си под тях впечатлително, но безсмислено. Прибави шеста топка, после седма.

Дейвсън се усмихваше радостно на себе си, докато жонглираше. Възможно беше тези хора да са срещали телекинегетици по-рано и да са ги изгорили като магьосници. Но онези бяха действително телекинегетици, докато той беше само сръчен актьор, човек с изключителна координация, скитащ шарлатан — тоест фалшив. Всеки знаеше, че вълшебниците бяха измамници и че само с деликатна работа на пръстите поддържаха всичките тази топки във въздуха.

Когато звънът на монетите спря, той хвана топките и ги сложи обратно в кутията. Започна нов номер, който изискваше бързо пипане, докато нагласи подготвения фокус за равновесие.

От натрупани столове на върха на тънки дъски и прибавени към тях отделни парчета от мебели от дъното на колата му, за да стане постройката още по-несигурна, той направи куп, висок около дванадесет фута. Дейвсън тичаше бързо около него, уж направлявайки го с ръце, а фактически държеше дървената грамада под здрав тк-контрол.

Накрая се задоволи с равновесието. Започна бавно да се изкачва. Когато достигна най-горния стол, който се люлееше лудо само на един крак, скочи върху му, закрепил се там, като се телепортира срещу земята, повдигна се и се задържа за малко в равновесие на една ръка. После се залюля надолу, приземи се леко и махна триумфиращо с ръка. Последва силно дрънкане на монети.

Това беше начинът, помисли си той, когато тълпата изрева одобрението си. Те не подозираха изобщо, че той използваше някаква истинска магия. Можеше да упражнява контрол върху псита си в обикновения живот и това шарлатанство щеше да му донесе необходимото разтоварване. Когато се върнеше на Земята, щеше да бъде по-приспособен от такива като Дъм Джо. Дейвсън остана в обществото. Не избяга от него.

Малко момче от първата редица се изправи.

— А аз знам как го направи — извика то подигравателно. — Това беше трик. Ти само го...

— Не разваляй представлението, момченцето ми — прекъсна го Дейвсън със силна театрална въздишка. — Нека да запазим тези тайни между нас, вълшебниците, нали?

---

[1] Джо — Глупака ↑

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 4 от 1983 г.
Илюстрации: Светослав Цеков

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.